

[Chr. Madsen.]

den. Og når der i denne konvention står, at de 40 pct. skal betragtes som minimum, må man sandelig også her i folketinget stille forslag, der indebærer, at vi får en folkepension, der er i overensstemmelse med den internationale konvention.

At jeg taler så meget om denne internationale konvention, har også en anden grund. Jeg kan nemlig ikke se, at der findes noget andet, der kan muliggøre det for folkepensionisterne at nå op på nogenlunde de samme indtægter som andre, end netop denne konvention, som siger, at minimum er 40 pct., og at disse 40 pct. skal være til stede på et hvilket som helst tidspunkt i løbet af året. Det må folkepensionisterne have krav på. Jeg ved, at jeg ikke er alene om denne opfattelse. Formanden for folke- og invalidepensionisternes kontaktudvalg, hr. H. C. Seierup, rejser landet rundt og siger nøjagtig det samme. I denne organisation har man foretaget visse beregninger, der går ud på, at folkepensionen i dag skulle være 1.000 kr. højere, end den er. Man har åbenbart haft økonomer til at beregne, hvordan det ligger for en årrække, og man nævner selv, at man har gjort beregninger for årene 1959-63 og er kommet til det resultat, at folkepensionen for ægtepar skulle være 1.000 kr. højere om året.

Lad mig endvidere nævne en anden ting. For en tid siden fik vi tilsendt noget statistisk materiale for de nordiske landes sociale udgifter på mange, mange forskellige områder, og deri er der en tabel, som fortæller noget om, hvad de forskellige lande yder dertil i procent i forhold til nationalindkomsten. Det viser sig, at Norge og Sverige er betydelig længere fremme med deres procentstigninger, end vi er her i Danmark. Danmark ligger omtrent på tallene fra 1957-61 uden væsentlig stigning; stigningen er i hvert fald ikke over 1 pct., medens Norge har en stigning på over 3 pct. og Sverige en stigning på lidt over 2 pct. Der har man altså gjort noget på det socialpolitiske område. Hæftet nævner også

noget om, hvor meget af denne stigning der falder på folkepension og tillægspension, men jeg kan ikke huske det i øjeblikket. Det er imidlertid et klart bevis på, at vi her i landet socialpolitisk er bagefter. Vi kommer ingen vegne, vi tager ikke de dristige skridt, der burde tages.

Den højtærede minister ønsker, at lovforslagene skal være færdigbehandlet til januar, fordi kommunerne skal have mulighed for at beregne pensionerne til 1. april næste år. Jeg har mine betænkeligheder, og jeg har mine tanker, når der står noget sådant. Den højtærede minister er ifølge helhedsløsningen forpligtet til at gennemføre en tillægspension inden 1. april 1964. Mon det kan lade sig gøre at gennemføre en tillægspension uden at forhøje den nuværende folkepension og endda forhøje den med klækkelige beløb? Jeg tror ikke på det. Jeg tror derimod noget andet, og det er, at ministeren og regeringen har den skjulte tanke, at hvis man kan få disse lovforslag færdigbehandlet til januar måned, er der store muligheder for, at man kan udarbejde et forslag om forhøjelse af folkepensionerne, således at det kan indgå i en eventuel valgkamp, og når man dertil lægger, at sidste rate af den bundne opsparing måske skal frafalde, er man ved at kunne skabe et nogenlunde valggrundlag.

Af disse bemærkninger har man forhåbentlig tydeligt fået forståelsen af, at vi er meget, meget skeptisk indstillet over for disse lovforslag, og at vi, hvis der er mulighed derfor, vil forsøge at få ændringsforslag gennemført eller på anden måde stille selvstændige forslag.

Iver Poulsen: Naturligvis har vi ikke noget imod, at de befolkningsgrupper, hvis levedod inflationen har forringet, får dækning for denne forringelse, men vi er imod, dels at aldersdomsforsikring gennemføres efter understøttelsesprincippet og ikke efter forsikringsprincippet, dels når man nu med stort flertal har valgt denne understøttelsesform, at man så i væsentlig grad